

Vulnerables

Ds, 12/02/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Són les vuit del matí. Llegeixo el diari de camí a la feina. De sobte una petita notícia però amb contingut impactant fa que se'm remogui tot per dins. "Un adolescent suïcida de 14 anys ha mort 30 persones al Paquistà". A més l'acció s'ha dut a terme com a represàlia d'un atac anterior..... Quina bogeria i brutalitat. En què ens hem convertit?

Torno a llegir el titular que m'ha fet despertar de cop. Estan parlant d'un infant tot just arribat a l'adolescència! Què en devia saber ell de la vida, de la política, de la religió... No ho entenc!. I de nou em pregunto, en quin món vivim que no deixem als infants ser infants i els utilitzem en les causes dels adults - si és que l'odi, el fanatisme i la rancúnia- es poden considerar causes? Quin lloc reservem als infants en les nostres societats, en les nostres vides?

Quina mena de cultura o ideals són els que porten a éssers que tenen per davant tota una vida, a renunciar a ella i a segar altres vides humanes? Cal un treball de programació exhaustiu des de quasi el naixement... i el que em costa més d'entendre: què és el que dóna el valor necessari en l'últim instant?

Podem parlar de les mancances, de la pobresa, de la fam, però en la nostra ment cap d'elles pot arribar a justificar el fet de l'assassinat... i molt menys el del suïcida. Què sentiran les famílies? On trobaran consol a una pèrdua d'aquesta magnitud? Quines idees o valors ho sostenen? Fins i tot podem atribuir-ho a una necessitat bàsica de l'ésser humà de ser algú important a la vida, tal com proposen algunes doctrines; però ni així podem entendre que aquesta necessitat estigui per sobre de la pròpia vida.

Mentre doblego el diari i camino cap a la feina, al cap i al cor, em vénen noms que em recorden rostres: la Chaima, en Tarik, la Laila, l'Antònio, l'Imad, la Karen, la Maria... no importa el seu origen, simplement ens cal saber que tots ells són infants, tots ells massa tendres i vulnerables encara, innocents, fràgils i manipulables. Cada tarda, quan surten de l'escola, participen de les activitats del Centre Obert, juguen, fan deures, riuen, parlen... Tots ells són part d'aquesta "generació futura" que no sempre respectem i estimem, a qui no sempre garantim una vida digna i plena, però malgrat tot fem l'esforç de donar-los una visió de la vida amb la màxima amplitud possible, intentant combatre la seva desil·lusió donant-los recursos per a que puguin rebatre aquelles propostes radicals que els prometen sortir de la seva actual situació, i en el més interior del pensament creiem que ells no podrien convertir-se en màrtirs d'una causa